

(Հանգստեան Թաղիւնի էրգելից)

ԶՈՒԱՐՃԱԽԱՌՆ ԱՐՏԱՍՈՒՔ.

Այն ինչ ուղեկից դատեաց Հայկայ,
Հասանեմ մտօք ի գետառ Զուղայ,
Յանդիման աչաց տեսանեմ իսկոյն,
Զերեսին նորա չքնաղ վարժատուն,
Կարիցե՞ն արդեօք ամբոստիք զից Հոր.
Ի ձեռաց Հիրեայ, այսքան նորանոր
Զեղուլ յոգիքս հրճուանս անպատում,
Քան զոր Հայրենեաց քոց այս վարժատուն
Անդ և Զանգարուտ, որի զառնաւոխտ
Կանանչ ու կարմիր՝ յակինթ ու դմբուխտ,
Աստեղաղարդէ շրքեղ զԱսպհան,
Դշխոյ քաղաքաց վեհ Արեղական,
Կարիցե՞ խնձոր՝ այնքան մեղրածոր,
Եւ զի Լ իւր զանգուածեալ բոլոր,
Մատուցանել քեզ — քոյ պապոյ արեւ,
Այսքան նոր, աղւոր, և երկարատեւ:

Ի Մ Ա Ս Տ

Քանզի ծնողք են զաւակաց,
Կարգեալ որպէս երկրորդ Աստուած,
Հաճե՞լ կամիս թէ զԱռաջին,
Օ՞ն հաճոյ լեր նախ երկրորդին:

ԱՅՍ ԱՇԽԱՐՀ.

Հարսանիք արար Էմին, իւր սիրուն սիրալի Սարգսին,
Այլ այնքան օտար հանգիստով, որ քաղէր տեսողաց ոգին,
Ամսով անց տասն և չորս տարին, ի ծաղկի դալար հասակին,
Փոխան պսակի հարսանեաց, թուխ մահու կապեաց օրհասին,
Մակարանին սրգազգեաց, փոխան ծաղ ու ծափանաց,
Յամէն ուստեք ճնշէին, կայլակունք յորդ արտասուաց,
Որովհետեւ մայր չունէր, որ կապիցէ իւր ըղձեր,
Եղբայրասէր քոյր տրտում, կապեաց սորա սեւ կարմիր,
Իսկ Յովսեփայ սիրայնոյ, եղբոր սորուն երկեղ,
Գրկեալ ըզդին անկենդան, զայս ցաւագին արար բան.
Սարգիս, ո՞հ սէր և եղբայր, թողո՞ւս զիս արդ անեղբայր
Փոխան վարդուց հարսանեաց, ահա՛ քեզ թուխ զագաղաց:

Ծուռն կ'ընդհատ Միքայէլ, կական բարձեալ յառաջէր,
 Եղբոր որդեակ իմ՝ քաղցրիկ, այս քո ուրախ հարսանիք:
 Ե՛տ ապաքէն զայս յինէն, շար մարգարտաց փոխարէն:
 Զայս տակով կայլակեաց, ջինջ ոլոռունս արտասուաց,
 Մատաղորեար և մանկտին նորա Մարիամ՝ և Էմին,
 Թոթովեղով՝ և Էմի Սաղիս, պատկէին վիշտ աղետիս:
 Կառք կառուցաւ առ դրամք գիշերացեալ սևու թեամբ,
 Տարեալ եդին ի դամբան, աղետորով հօր ձեռամբ:

ԱՅՆ ԱՇԽԱՐՀ.

Գռչե՛ն փողերն արփենի, լռեաց տխուր դառնաղի
 Քանզի նոցա է այդ մահ, որք ո՛չ ծանեան զԵհովահ:
 Ձեր անդրանիկ մեռելոց, որ յաջմէ Հօր՝ Տէր Յիսուս,
 Չրին կարգոյ զաւետիս՝ Բնի Կոնստանդնուպոլիս:

1832 ՆՈՐ ԶՈՒՂՈՒ ՄԵԾ ՕՐԻՈՐԴԻ ԻԻՐ ՄՕՐ ԴԱԴԱՂԻ

ՎԵՐԱՅ ԱՍԱԾ ՈՂԲՆ.

Ապերջանի՛կ կոյս, որ սեւաքօղեալ, յանակնունելի ընդ այս պատահար,
 Տխոր, բայց և լուրջ նազէր անձկալին, գալ սգաւորացն ակմբել ի պար
 Գլուխ խոնարհեալ, դէմք ամօթահար, աչք նորա ծաւիք արեամբ
 ծովացեալ,
 Ոյր պարկեշտութիւն զսպէ զտրտմութիւն, այս օրինակ լալ զի՛ր
 կաթոգեն մայր:

Օրիորդք երկրին հանուր
 Ինձ լալակից եղեալ այսօր՝
 Ձեր տխուր առէք քնար,
 Ողբալ ընդ իս զիմ տիկին մայր:

Բազմաշխատ տուք ծնողիս
 Զիս այոքան ամ պահպանողիս,
 Ձեր աչաց ջինջ արտասուս,
 Մարգարտաշար յեռեալ ի հիւս:

Թո՛ղ մանկունք անմայրացեալ
 Հանցեն ընդ իս զիւրեանց խոր ջայլ,
 Թո՛ղ թշուառք ի տասնաղիս,
 Բարձրացուցեն զիւրեանց լալիս:

Զի անց մայր իմ գովական,
 Ի մշտերան հոգւոց կայան,
 Ողբ ի նա չունի տեղի,
 Զիս լացէք զուք կողկողալի:
 Լռեսցեն երգք քնարաց
 Եւ տօնք ուրախ տարեկանաց,
 Դայլալիկ հաւուց երգոց
 Թո՛ղ վերացին յունկանց իմոց:
 Զիս լացէք, որ որբացայ,
 Որբոց եղբօր՝ կոյս մայրացայ,
 Ես կարօտ պահպանութեան,
 Պահպան հօր տան նստայ:

Ե Ր Ե Կ Ո Յ.

Այն ինչ վերջանայր.
 Տիւըն լուսափայլ,
 Եւ վսեմութեամբ
 Լուսին յառաջ գայր՝
 Լո՛րկ շրջէի
 Յառանձին վայրի,
 Ի խաղաղաւէտ
 Յափըն Գանգեսի:
 Լռութիւն համայն
 Տիրէր յայն սահման,
 Ո՛չ ուստեք շշուռչ
 Հասանէր ունկան,
 Շնչէր զովագին
 Սիւգ երեկոյին,
 Իմ տրտում սրբոի
 Ըսփոփ զուարթագին,
 Դայլալիկք հաւուց,
 Քաղցըր երգք թռչնոց:

Լռեցին խաղառ
 Ի վերուստ ծառոց,
 Գետն հեղախաղաց,
 Յանդիման աչաց՝
 Դէպ ի ծովըն կոյս
 Հոլովէր զընթացս,
 Նաւակ մի փոքրիկ,
 Ունէր հանդարտիկ,
 Եւ ձկնորսն ուրախ
 Մարմաջէր զիւրն երգ,
 Ընդ որ ըզմայլեալ,
 Իբր յափշտակեալ,
 Մինչև ի վերջոյ
 Իսպառ նըքողեալ,
 Անկանիմ կշտու
 Ի վերայ սիղոյ,
 Եւ փսկոյն ի խորս
 Սուղանեմ քնոյ: